

NICKI THORNTON

”PASKUTINĖS
GALIMYBĖS”
VIEŠBUTIS

PASKUTINĖS
„GALIMYBĖS“
VIEŠBUTIS

Versta iš:
Nicki Thornton
THE LAST CHANCE HOTEL
Chicken House, Frome, 2018

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Nicki Thornton, 2018
© Viršelis, Matt Saunders, 2018
Pirmą kartą 2018 metais anglų kalba pavadinimu
The Last Chance Hotel išleido *Chicken House*,
Fromas, Jungtinė Karalystė.
Lietuvių kalba išleista susitarus su *Chicken House Publishing*,
Fromas, Jungtinė Karalystė.
Visos teisės saugomos.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Miglė Šaltytė, 2021
© Leidykla „Niekio rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-726-9

NICKI THORNTON

PASKUTINĖS
„GALIMYBĖS“
VIEŠBUTIS

Iš anglų kalbos vertė Miglė Šaltytė

Vilnius
2021

„PASKUTINĖS GALIMYBĖS“ VIEŠBUČIO SVEČIŲ REGISTRAS

1 KAMBARYS

DR. TORPORAS TALOMĖJUS

Itin svarbus svečias. Alergiškas avietėms.

2 KAMBARYS

PROFESORĖ PENELOPĖ PEPERSPUK

Mėgsta pabusti girdėdama giedant paukščius.

3 KAMBARYS

GLORIJA TRAUTBIN

Reikalingas mažas stalas pamokoms ruošti. Kambarys turėtų būti šalia profesorės Peperspuk kambario.

4 KAMBARYS

DARINDERIS DANSTERIS-DANSTEBLIS

Reikalingos trys itin minkštos pagalvės.

„PASKUTINĖS GALIMYBĖS“ VIEŠBUČIO SVEČIŲ REGISTRAS

5 HAMBARYS

ANDŽELIKA SKVER

Reikalingas viso ūgio veidrodis.

6 HAMBARYS

GREGORIJUS KINGFIŠERIS

Reikalingas paveikslas su sportininkais.

7 HAMBARYS

GRAFAS BOLDAS MAREDas

Ypatingų pageidavimų nėra.

PIRMOJI DALIS

I. „PASKUTINĖS GALIMYBĖS“ VIEŠBUTIS

Paprastai „Paskutinės galimybės“ viešbučio virtuvėje galėdavai išgirsti tik švelniai burbuliuojantį vandenį su verdančiu vieninteliu kiaušiniu.

Tačiau šiandien virtuvė skambėjo nuo šūksnių – plinkantis ir net susirietęs nuo amžiaus vyriausiasis virėjas Enris Moldas šlubčiojo po virtuvę be paliovos rėkaudamas nurodymus.

– Setai, pyragėliai! Trauk iš orkaitės! Greit! – sulojo Enris, ir jo padėjėjas Setas iškart apsisuko ir ištįsusiomis kojomis pasileido į kitą virtuvės pusę. Visa patalpa kvepėjo česnakiniu sviestu ir skrudinama mėsa, aplink sklandė miltų, prieskonių ir žolelių dulkių debesys. Kamuoliais veržėsi garai, stingo želė, gargaliavo puodai.

Šią akimirką Setas kaip niekad gyvenime troško bent truputėlį mokėti burti. Nes tam, kad atliktų visas užduotis, kurias jam užkrovė trys bjaurybės viršininkai – įnoringasis Enris ir abu „Paskutinės galimybės“ viešbučio savininkai (ūmi ir pagiežinga Nora Ban ir jos kiekvieną skatiką skaičiuojantis pataikūnas vyras Horacijus), – jam reikėtų burtažodžio, padedančio vienu metu būti trijose vietose.

Rodos, jie jau visą amžinybę ruošėsi priimti kelis itin svarbius svečius, ir ponas Banas nenustygdavo vietoje vos apie tai užsiminus. Jie turėjo atvykti šiandien.

– Trūksta pipirų. Judinkis, berniuk! – klyktelejo nuo viryklės Nora Ban ir paleido į Setą varvantį šaukštą, kuris nuskriejo per visą virtuvę, ant grindų palikdamas ilgą pipirinio padažo dryžį. Ilgi, šiurkštūs ir žili Noros Ban plaukai buvo surišti, kad nekristų ant smailo veido, kol ji iš paskutiniųjų stengdamasi nenusičiaudėti prakaitavo prie padažo.

Ačiū Dievui, nors Banų pabaisa dukra Tifanė buvo išvažiavusi į prašmatnią kulinarijos mokyklą ir negalėjo imtis savo mėgstamiausio užsiėmimo – kankinti Setą.

Į virtuvę mosuodamas rankomis ir cypčiodamas įsiveržė ponas Banas.

– Jie čia! Jie čia! – suspiegė tarsį vaikas, norintis pranešti, kad atėjo Kalėdos, ir vėl pasileido atgal į fojė.

Tačiau dar labiau stebino, kad ponas Banas vilkėjo ne metų metus kasdien dėvėtu nuobodžiu pilku kostiumu, o vyšnių raudonumo liemene ir dryžuotomis kelnėmis.

Nora Ban nusiplėšė prijuostę ir lygindama ilgus, žilus plaukus išskubėjo į fojė pasitikti svečių.

Setui pavyko pirmajam pribėgti prie įtrūkusios virtuvės sienos, kur buvo matyti fojė ir galėjo akies krašteliai išvysti atvykstančius svečius. Prispaudęs akį prie plyšio Setas išgirdo žvangančius raktus ir ponią bei poną Banus, mandagiai sveikinančius atvykėlius.

Tačiau stulbinamai vikriai per virtuvę atšlubavęs Enris niukstelėjo Setui į šoną baisiai aštria alkūne ir pats prispaudė akį prie plyšio.

– Tai *jis* tas svarbusis daktaras Talomėjus? Dėl kurio tiek dirbom? Neatrodo labai išpūdingas. O tiek darbo, – suniurnėjo Enris ir švelniai spustelėjo sau papilvę. – Net pilvą pučia.

Setas nesitikėjo, kad toks ypatingas svečias atrodys kaip mažas Kalėdų Senelis. Daktaro Talomėjaus plaukai buvo baltutėliai, jis turėjo apvalų pilvuką ir linksmai žibančias akis, bet buvo toks žemas, kad greičiausiai vos siekė Seto pečius.

– O tas vyrukas šalia jo – na ir dabita, – toliau spoksojo Enris. – Tikriausiai tas apsauginis, kurį taip norėjo atsivežti Talomėjus. Apsauginis! Višta geriau apsaugotų. Idiotiški ūsai.

– Tikriausiai ten ponas Gregorijus Kingfišeris. – Setas spėjo pamatyti jauną vyrą aptemptu ryškiai žaliu kostiumu, dailiai sušukuotais tamsiai rudais plaukais, didžiuliais tankiais rudais ūsais ir strazdanota nosimi. – Jis prašė kambario su paveikslu, kuriame būtų nutapyti sportininkai.

Svečiai dažnai pateikdavo ypatingų pageidavimų, bet niekas dar niekad nesirūpino, kokie kambaryje kaba paveikslai. Atvykėliai buvo nepaprastai įdomūs. Setas tiek žmonių viešbutyje matė pirmą kartą per daugybę metų. Greičiausiai todėl, kad aplink viešbutį nebuvo nieko, tik nesibaigiantys medžiai. Jis miglotai prisiminė laikus, kai

„Paskutinės galimybės“ viešbutis visada būdavo pilnutėlis. Tais laikais vyriausiuoju virėju dirbo jo tėtis. Tada žmonės su džiaugsmu bandydavo įveikti sunkią kelionę į tokią tolimą vietą vien tam, kad galėtų pasimėgauti garsiaisiais tėčio patiekalais.

Setas vylėsi, kad ponas Banas šūktelės jį padėti nunešti lagaminus – tada galėtų svečius apžiūrėti iš arčiau.

– Bet suprantu, kodėl Talomėjus norėjo, kad jo padėjėja būtų panelė Skver, – suurzgė Enris ir pasuko galvą, tad Setas taip pat spėjo akimirką žvilgtelėti pro plyšį.

Andželika Skverėjo aukštai iškėlusi galvą, tarsi žengdama ant scenos prieš tūkstantinę minią. Jos plaukai buvo ilgi, tiesūs ir tamsūs, išskyrus raudoną sruogą dešinėje galvos pusėje. Ir žvilgėjo lyg nulakuoti. Gal ji – kino žvaigždė? Spindinčio sietyno nutvieksti išblizginti seni mediniai baldai ir nutruntuose rėmuose kabantys paveikslai šalia jos atrodė nusidėvėję ir išblukę.

– Prie darbo, Setai, – staiga pareiškė Enris, čiuopdamas peilį ir sukdamasis kapoti daržovių. – Antraip ta indų krūva išaugs iki lubų.

Tačiau Setui dar nė nespėjus pradėti, Enris suklykė, o peilis trakstelėjęs nukrito ant vėsių plokščiais akmenimis grįstų virtuvės grindų.

Setui pro nosį pralėkė kažkoks vabzdys ir atsitrenkė į stiklą. Enris susigūžė.

– Čia tik vabalas, Enri, – nuramino Setas, švelniai stumdamas padarėlį prie atviro lango. Atrodė, kad vabalėlis dega – uodega žybčiojo fosforo kibirkštėlėmis.

– Čia ne šiaip sau vabalas. – Enrio akys išsiplėtė. – Čia *luciole*. Žinai, ką tai reiškia?

– Turit omenyje, jonvabalis. Tikriausiai paklydo skrisdamas iš Jonvabalių laukymės. Labai gražus, pažiūrėkit. Atrodo stebuklingas, ar ne?

– Bet jis viduje! – sušnypštė Enris, braukdamas ranka per prakaituojančią viršutinę lūpą. – Mano šalyje sakoma, kad kai per langą įskrenda šviečiantis vabzdys, tai pranašauja *mirtį*.

Enris skaudžiai suspaudė Setui ranką.

– Setai, kažkas mirs.

2. ŽUVŲ GALVŲ SRIUBA

Setas pasimuistė ir ištraukė ranką iš persigandusio Enrio gniaužtų.

– Tai tik prietarai, Enri, nesijaudinkit. Niekas nemirs.

Setas paleido jonvabalį atgal į laisvę, tačiau Enris tuo tarpu čiupo peilį, skirtą drožinėti, ir apimtas panikos išskubėjo lauk. Ruošti daržoves vakaro puotai Setas liko vienas. Kai tik susijaudindavo, Enris visada eidavo drožinėti, ir Setas nenustebdavo radęs iš pastarnokų išpjaustytas šuoliuojančias žirafas arba iš medžio išskaptuotus mielus lapiukus. Bet kodėl taip visada nutikdavo būtent tuo metu, kai Enriui reikėdavo vakarienei skrudinti vištieną arba ruošti mėsos pyragą?

Setas pralėkė pro didžiulį puodą su burbuliuojančiu sultiniu – į jį reikės dėti žuvų galvas ir gaminti firminę viešbučio sriubą. Virtuvėje jau stovėjo Seto paruoštų mėsingų žuvų galvų krūva. Jų akys buvo išmeigtos į Setą, tarsi norėtų pasakyti: „Manai, kad nesiseka *tau*?“

Staiga Setas čiūžtelėjęs sustojo.

Jis užuodė sultinio ir prieskonių kvapą, tačiau nosis norėjo pasakyti kai ką svarbaus. Sultinys ne toks, koks turėtų būti. Jo uoslė niekada neklysdavo.

Setas atsargiai paėmė vieną žuvies galvą – bus Sutemai, viešbučio katei. Įsikišo ją į ryškiai mėlynos tunikos kišenę po prijuoste. Drabužis šiek tiek rėžė akį, bet buvo vienas

iš nedaugelio daiktų, kuriuos jam paliko tėtis. Dar turėjo veidrodėlį, bet jis buvo toks prastas, kad kartais atrodydavo, jog atspindi visai kitą kambarį.

Setas paėmė mažytį šaukštelį, pamerkė į puodą ir prikiso prie lūpų. Sultinys buvo nepaprastai gardus ir šildantis ir labai priminė tėtį, kuris laikui bėgant Setui tapo tik tolimu sapnu.

Setas prisimindavo tėtį uosdamas cinamoną ir prieskonius – jis prisėsdavo šalia ir mokydavo kepti duoną ar virti sriubą. Tėtis Seto širdyje įspaudė mažytį šildantį meilės kamuolėlį – daugiau, negu paliko mama. Pagalvojus apie tai iš liūdesio suspausdavo pilvą, nes Setas žinojo, kad ji mirė, kai jis tebuvo kūdikis, todėl jos beveik visiškai neprisiminė.

Setas ištiesė ranką link lentynėlės, apkrautos beprotiška maišalyne kokių tik įmanoma įsivaizduoti formų, dydžių ir spalvų buteliukų ir stiklainių, pačiupo kelis pluoštelius džiovintų kraujažolių ir įmetė į sultinį, mąstydamas, kad, nors ponas Banas nuolat kartoja, kad jo tėtis užsitraukė gėdą, dar niekad aiškiai nepasakė, ką jis iš tiesų padarė.

Tačiau sriubos receptas priklausė tėčiui, o kadangi atvykę svečiai tokie svarbūs, Setas norėjo, kad sriuba būtų tobula. Virėjas Enris Moldas nuolat taupydavo maisto produktus ir niekad nesugebėdavo garsiojo viešbučio patiekalo paruošti tinkamai. Setas atsargiai žvilgtelėjo per petį ir ištiesė ranką link aukšto permatomo stiklainėlio su šafranu. Mintyse išgirdo daugybę kartų girdėtus šykščiojo pono Bano žodžius: „Dėk kuo mažiau. Gramas šafrano brangesnis už gramą aukso.“

Setas pirštų galais suėmė keturis mažyčius trapius gabalėlius šafrano, dar kartą baimingai apsidairė ir subėrė į sultinį. Šyptelėjo pamatęs, kaip sriuba įgauna maloniai sodrią aukso spalvą.

– Oi, oi, oi, Sepi, už *tai* kaip reikiant gausi į kailį.

Setas pašoko ir vos neišmetė iš rankų stiklainėlio. To nekenčiamo balso nebūtų supainiojęs su jokių kitu. Jo šiandien išgirsti visiškai nesitikėjo.

Palinkusi prie durų rėmo, savimi patenkinta šypsojosi bjaurioji viešbučio savininkų dukra Tifanė Ban.

3. KAŽHOKS PUDINGAS

– Setas Sepis, puodų šveitėjas. Blogiausias pasaulyje virėjo padėjėjas. Vadinasi, tu vis dar čia? – Tifanės balsas trykšte tryško panieka.

– Tifane! – sumikčiojo Setas, iš paskutiniųjų stengdamasis nutaisyti nerūpestingą toną ir kartu slėpdamas už nugaros stiklainėlį su šafranu. – Anksti grįžai. Kaip sekėsi mokykloje?

Tifanė Ban atsirėmė į virtuvės spintelę ir palenkė galvą.

– Ak, vadinasi, pasiilgai manęs. Tai tėtis priverstė mane grįžti į šitą apgailėtiną skylę pasaulio pakraštyje. Kai neri-mauja, jis tikra rakštis. Mano, kad jiems padėsiu. Bet, ak, kaip miela. Nežinojau, kad ir tu skaičiuoji dienas, kol vėl pasimatysime. Kaip ir aš.

Ir švystelėjo per petį savo ilgus šviesius plaukus – tikro angelo plaukus.

– Man tikrai reikėtų...

– Ak, neturi laiko kalbėtis? O aš tiek laiko tegirdėjau *suplak šitą ir iškepk aną* ir taip troškau tave pamatyti. Ji pa-linko arčiau, kol aukšta kakta beveik palietė Seto petį.

– Kulinarijos mokykloje sužinojau vieną labai svarbų dalyką. Nėra nieko labiau varginančio ir nuobodaus negu gaminti maistą.

Didžiausia Seto svajonė buvo kada nors pasinaudoti savo talentu gaminti, kad galėtų dingti iš viešbučio. Jis

siaubingai troško ruošti tokius patiekalus, dėl kurių žmonės norėtų sukarti daugybę mylių. Kaip ir tėtis. Kai tik Enris išeidavo drožinėti, Setas kiekviena pasitaikiusia proga eksperimentuodavo. Ir vis dėlto kartais net sapnuose negalėdavo įsivaizduoti savęs gyvenančio kitur.

– Ar nenorėtum sužinoti, kodėl grįžti į šią landynę man vis dar pakeliama? Kodėl netgi laukiu, kada galėsiu parvažiuoti? – sušnibždėjo Tifanė.

Setas dar stipriau suspaudė šafraną, o ji priėjo taip arti, kad net pajuto ant kaklo jos kvapą ir užuodė jos odą, dvelkiančią ilga kelione – traukinio purvu, sumišusiu su saldžiu karšto šokolado ir sumuštinio su kumpiu aromatu.

– Ogi todėl, kad galiu pamatyti tave, mažasis puodų šveitėjau. Vis dar iki alkūnių įklimpęs į bulvių lupenas ir purvinus indus? Vadinasi, kai kurie dalykai nesikeičia.

Ji plačiai išpūtė žydras akis, tarsi norėdama jį užhipnotizuoti. Jos oda buvo balta lyg perlai, o šypsena taip akino, kad lengvai galėjai nepastebėti blogiausios Tifanės savybės – ji turėjo užtektinai smegenų, kad būtų mirtinai pavojinga.

– Trokštu grįžti, nes labai smagu pažiūrėti, kiek nemalonumų sugebėsiu pridaryti tau.

Ir kaip žaibas puolė Setui už nugaros. Skausmingai užlaužusi jam ranką išplėšė šafrano stiklainėlį.

– Bet man labai palengvini gyvenimą, – sumurkė. – Vadinasi, vagi iš virtuvės?

Ir prispaudusi pirštą prie dailaus skruostelio pagiežingai išsišiepė.

– Ir ką gi dabar reikės daryti?

– Tifane... Aš galiu...

– Gaila, kad negalime išskaičiuoti iš atlyginimo, ar ne? Nes nieko neuždirbi. O dar turime tave maitinti, nes tavo niekam tikęs tėvas pradingo ir išsinešė brangiausių mano tėčio daiktus.

Tifanės žodžiai visada smelkte įsismelkdavo Setui į širdį, ir jis negalėjo to pakęsti. Jautėsi įkalintas. Nebuvo kur eiti – neturėjo nei draugų, nei giminių. Kartais dingtelėdavo, kad liks čia per amžius.

– Deja, tėtis vis dar puoselėja iliuzijas, kad man įdomu prakaituoti prie orkaičių ir sklaidyti kulinarijos knygas toje nevykėlių mokykloje. Ar tėvams nors kiek rūpi, kad griaua man gyvenimą? – Ji paėmė sulankstytą raštelį ir, išspraudusi Setui į ranką, viduriniu pirštu bakstelėjo jam į galvą. – Bet vis tiek nenorėčiau jo nuvilti.

– Kas čia? – paklausė Setas.

– Vadinasi avietinė „Pavlova“, – atsakė Tifanė, apžiūrinėdama įmantriai nulakuotus savo nagus.

Ponas Banas labai mėgdavo duoti dukrai išbandymus pagaminti kuo sudėtingesnius patiekalus, o vėliau girdavosi, kaip puikiai jai pavyko ir kiek daug ji išmoko savo prabangioje mokykloje. Tačiau tuos patiekalus visada gaminavo Setas.

Setas užsikišo popierėlį už ausies.

– Aišku, vėliau būtinai pažiūrėsiu. – Laikrodį rodė, kad iki svarbios vakarienės liko mažiau nei trys valandos.

TURINYS

„Paskutinės galimybės“ viešbučio svečių Registras 4

PIRMOCI DALIS.

1. „Paskutinės galimybės“ viešbutis 7
2. Žuvų galvų sriuba 12
3. Kažkoks pudingas 15
4. Pats daktaras Talomėjus 20
5. Paskutinė prisirpusi avietė 25
6. Žolelių arbata ir sausainiai 29
7. Išsišiepusi moteris beprotiška skrybėlė 34
8. Keista juoda knygelė 38
9. Niekinamas žvilgsnis 40
10. Tai – Seto darbas 45
11. Turbūt kažką negero suvalgė 48

ANTROJI DALIS.

12. Mirtinų nuodų paieška 53
13. Kino žvaigždės plaukai 60
14. Ryšys 65
15. Dvi problemos 70
16. Jis tam nepasiruošęs 75
17. Pradanginame nusikaltėlius 78
18. Iki alkūnių įklimpęs į bėdas 85
19. Genialus išradėjas 91
20. Paieška pasišviečiant žibintuvėliu 99
21. Migdolų kvapas 104
22. Paukščių giesmių medžioklė 109
23. Nuostabi neužmirštuolių spalva 116
24. Aukštai iškilęs knygų dangoraižis 122

25. Vienas iš tų magiškų išradimų	126
26. Svarbiau negu būti populiariam	129
27. Šiek tiek informacijos apie kandidatus	137
28. Kita galimybė?	146
29. Aštuntoji vieta	149
30. Nesantaika su Vintergrinu	152
31. Pavojingas derinys	158
32. Šmėkla miegamajame	166
33. Paslaptis	170
34. Visi žinome, koks jis buvo	174
35. Besirutuliojanti tragedija	179
36. „Gilberto ypač aštrūs rauginti agurkėliai“	183
37. Žmogus, turintis išpūdingų magiškų galių	189

TREČIOJI DALIS.

38. Kaip išibrauti ten, kur nereikia	193
39. Ji melavo nuo pat pradžių	204
40. Kas yra Vicha Rachtas?	209
41. Vaizdas ryškėja	212
42. Gyvųjų pasaulyje	216
43. Ir vėl mane užrakinkite	219
44. Tiesa – paprastai ir aiškiai	223
45. Reikia skubėti	227
46. Kas	231
47. Nelaukta armija	235
48. Ir niekas manęs nepagaus	239
49. Paskutinė viltis	247
50. Magijos galimybė	253
Padėka	260

Setas Sepis – virtuvės padėjėjas, puodų šveitėjas ir vienišas našlaitis, svajojantis kada nors tapti tokiu puikiu virėju, koks buvo jo tėtis. Jo dienos „Paskutinės galimybės“ viešbutyje pilnos nesibaigiančių darbų ir dažnų patyčių, ne tiek daug laiko lieka svajonėms ir draugystei su kate Sutema. Tačiau vieną dieną Seto pasaulis apsiverčia aukštyn kojomis – jis ne tik sužino, kad burtai ir burtininkai iš tiesų egzistuoja, bet dar ir tampa pagrindiniu įtariamuoju paslaptingos žmogžudystės byloje.

Rašytoja Nicki Thornton daugiau nei dešimt metų drauge su vyru darbavosi jūdviejų knygyne. Mėgstamiausia jos darbo dalis – klausytis vaikų pasakojimų apie pačias mėgstamiausias knygas. Būtent šie pokalbiai su dviem savo sūnumis ir kitais į knygyną užsukančiais vaikais ir įkvėpė N. Thornton taip pat pradėti rašyti. „Paskutinės galimybės“ viešbutis“ – pirmoji jos fantastinių detektyvų trilogijos apie Setą Sepį, skirtos vidutinio mokyklinio amžiaus vaikams ir visiems paslaptingų istorijų gerbėjams, dalis.

Redaktorius Vainius Bakas
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo „Nieko rimto“ dizaino grupė
Tiražas 2500 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Ar norėtum pakliūti į stebuklingą burtų
ir magijos pasaulį? Kas nenorėtų.
„Paskutinės galimybės“ viešbučio virtuvės
padėjėjas Setas tiesiog apstulbsta sužinojęs,
kad ruoš desertus slapto burtininkų
susirinkimo dalyviams.
Gal ir jam teks bent akies krašteliu
pamatyti tikrų stebuklų?
Viena bėda – įvykiams pasisukus ne
visai planuota linkme, našlaitis Setas
apkaltinamas dėl vieno iškiliausių burtininkų
mirties. Na ir kas, kad jis visiškai nekaltas –
tačiau įkalčiai ir aplinkybės tikrai nėra Seto
nauđai. Reikia rasti būdą įrodyti, kad žudikas –
ne jis. O laikas nenumaldomai tiksi.

FANTASTIŠKAS DETEKTYVAS, PILNAS
MAGIJOS IR ŠIURPIŲ PASLAPČIŲ!

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-726-9

9 786094 417269